

§ 2.

§ 3 i Lov af 1. April 1892 affattes saaledes:

Ligbrænding maa ikke iværksættes, forinden Politiet paa det Sted, hvor Dødsfaldet er sket, har afgivet skriftlig Attest om, at der fra dets Side ikke er noget til Hinder for Ligbrændingen.

Forinden Politiet afgiver saadan Attest, skal det paase:

- a. at der foreligger gyldig Bestemmelse om Ligbrænding;
- b. at der foreligger Dødsattest, udstedt af den Læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom, samt en Erklæring fra samme Læge om, at der efter hans Skøn ikke er nogen Grund til Mistanke om, at Døden er foraarsaget ved en Forbrydelse. Er den afdøde under sin sidste Sygdom ikke blevet behandlet af en Læge, skal Dødsattesten og den nævnte Erklæring være udstedt af Kreds-lægen (i København Stadslægen) paa det Sted, hvor Dødsfaldet er sket. Politiet kan derhos, naar det finder Anledning dertil, altid kræve, at den nævnte Erklæring skal være afgivet af Embedslægen;
- c. at Dødsfaldet er anmeldt for Skifteretten og til Ministerialbogen (i de sønderjyske Landsdele til Personregisteret).

§ 3.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1923. Samtidig sættes den danske Lovgivning om Ligbrænding i Kraft i de sønderjyske Landsdele. De før Lovens Ikrafttræden i de sønderjyske Landsdele gyldige afgivne Erklæringer om Ligbrænding bevarer deres Gyldighed, selv om de ikke opfylder Betingelserne efter denne Lov.

§ 4.

Justitsministeren bemyndiges til at lade Lov om Ligbrænding af 1. April 1892, jfr. Lov Nr. 51 af 5. Marts 1910, ændret saaledes som nærværende Lov medfører det, optrykke og bekendtgøre som „Lov om Ligbrænding“.

Ole Hansen.

Joh. Veistrup.